

RESSÒ DE LA PARAULA

Vetlleu: atenció als diners

Els ulls de les icones i de les imatges romàniques són encisadors. Sembla que són el reflex de la crida de Jesús a viure «desperta».

El contrari de la banalització i la inhibició és la vigilància. És insistent la preocupació de Jesús per aquells que viuen com inhibits, interessadament despistats. Hem de viure amb els ulls oberts. Ser cristià consisteix a «veure», veure's un mateix, el món i tota la realitat, amb els ulls de Déu.

Ara bé, la clarividència dels ulls de Déu, donant per descomptat que és un do seu, s'aconsegueix si complim tres condicions. D'una banda, aguantar el ferm propòsit de mantenir els ulls oberts, sigui com sigui la realitat descoberta. D'altra banda, haver-se alliberat de múltiples miratges, imatges enganyoses, que només fan que enlluernar i seduir amagant la veritat. Per una altra, desitjar intensament aquesta veritat que sols descobreixen els ulls grans i ben oberts.

Entre les realitats més seductores, que ens adormen i impedeixen descobrir la veritat, hi ha la riquesa i el seu correlat els diners, que ens permeten accedir-hi.

¿Què tenen a veure els diners amb la felicitat? Hi ha diferents opinions sobre si els diners donen la felicitat.

El diner obnubila i endormisca. En una conversa, que no va perdre el seu to amable, al voltant d'una taula proveïda d'abundant i bon àpat, vaig poder experimentar la dificultat de convèncer un jove que, si més no, qüestionés l'opinió que els diners donessin la felicitat. Estava absolutament

convençut que sí. Vaig optar per no seguir la conversa, encara que entristit en veure que era un jove qui defensava tal postura. Per desgràcia la seva història personal no era precisament un model de maduresa, treball i netedat.

Estem disposats a afirmar que el diner té en si mateix moltes virtualitats: el diner val perquè és instrument de poder. I el poder, en el sentit de «capacitat» d'obtenir alguna cosa, no és dolent. Avui

se sol dir que «hem d'empoderar» els febles, les víctimes, els marginats, etc.

La qüestió, per tant, no és si tenir o no tenir diners-poder, sinó què en fem, què podem i hem de fer-ne, de manera que proporcionin felicitat.

Aquí convé recordar aquell missatge de sant Pau en el seu discurs de comiat dels preveres d'Efes, tot evocant que ell havia socorregut els febles treballant amb les seves pròpies mans: «el Senyor Jesús ens va dir que fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35) Sorprenent paradoxa de l'evangeli: el diner-poder ens fa més feliços quan el donem. Jesús ens havia ensenyat que hem d'aprendre dels fills de les tenebres, que són capaços de guanyar-se amics amb els diners injustos... (cf. Lc 16,9).

Estem en plena campanya, que anomenem de «Germanor». Un cop a l'any centrem l'atenció sobre el deure que tenim tots d'ajudar l'Església Diocesana en les seves necessitats. És, per tant, una crida a desprendre'ns i donar a l'Església una mica del que tenim.

Però aquest gest de «donar», avui té un significat especial. No es tracta només de «donar», sinó de *compartir*. Més encara, donem, no per a tenir amics, sinó perquè som amics, és a dir, germans. Aquest és el sentit profund del dia de «Germanor».

Per tant, aquest és el gran missatge. Caminem amb els ulls oberts, amb aquells ulls clarividents, que descobreixen, amb la mirada de Déu, els germans en la fe, i estimulen a compartir els béns en la comunitat. Llavors, a l'alegria de donar s'hi afegirà el goig de compartir.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Déu és Déu de vius

Avui són els saduceus els qui volen posar a prova Jesús.

Els saduceus eren un grup social de la classe alta, format per comerciants, terratinents, empresaris... Racionalistes pragmàtics, eren mal vistos per la gent senzilla del poble. Religiosament només reconeixien la Llei jueva. I no acceptaven la resurrecció dels morts. Políticament eren condescendents amb el domini romà a Palestina perquè en treien beneficis econòmics. Amb la destrucció de Jerusalem per part dels romans l'any 70, van quedar molt en evidència i gairebé desapareixen de l'escena social.

Els saduceus doncs, per ridiculitzar la creença en la resurrecció dels morts, posen un exemple inspirat en la llei del levirat però exagerant-lo. El levirat pre-

tenia conservar la família: si un home jove moria sense fills, el seu germà solter es casava amb la viuda per donar descendència i fills al difunt.

Jesús respon negant que el matrimoni perduri en l'altra vida, les circumstàncies de la vida terrena no es reproduïen en la vida eterna on els cossos són transformats. La vida dels ressuscitats serà tan diferent i tan nova que no ens serveixen les comparacions amb les situacions que nosaltres coneixem.

En la seva resposta, Jesús afegeix un altre tema: «Déu és Déu de vius». Quan Jesús respon als saduceus que el Senyor és «el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob», els diu que Déu és Déu de vius i no de morts. Posa llum a un fort convenciment dels creients: si l'home ve de Déu, si el té per Pare, vol dir

que la vida humana no pot plantejar-se sense aquesta constant referència a Déu, al Déu de la vida, encara que les circumstàncies del nostre món ens parlen de destrucció i de mort.

Déu és font inesgotable de vida. Amb el pas dels anys, la mort no va deixant Déu sense els seus fills i filles. Ell els ha creat, en té cura, els defensa, se'n compadeix i rescata la seva vida de la mort.

Quan nosaltres plorem que els hem perdut a la terra, Déu els contempla plens de vida en el seu amor de Pare.

Els creients sabem que un dia, més enllà dels fracassos i de la mort física, aconseguirem la plenitud en la vida infinita de Déu.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Velad: atenció al dinero

Los ojos de los iconos y de las imágenes románicas son fascinantes. Parece que son el reflejo de la llamada de Jesús a vivir «despiertos».

Lo contrario de la banalización y la inhibición es la vigilancia. Es insistente la preocupación de Jesús por aquellos que viven como inhibidos, interesadamente despistados. Hemos de vivir con los ojos abiertos. Ser cristiano consiste en «ver», verse uno mismo, el mundo y toda la realidad, con los ojos de Dios.

Ahora bien, la clarividencia de los ojos de Dios, dando por supuesto que es un don suyo, se consigue si cumplimos tres condiciones. Por un lado, aguantar el firme propósito de mantener los ojos abiertos, sea cual sea la realidad descubierta. Por otro, haberse liberado de múltiples espejismos, imágenes engañosas, que solo hacen que deslumbrar y seducir ocultando la verdad. Por otro, desear intensamente esa verdad que solo descubren los ojos grandes y bien abiertos.

Entre las realidades más seductoras, que nos adormecen e impiden descubrir la verdad, está la riqueza y su correlato el dinero, que nos permite acceder a ella.

¿Qué tiene que ver el dinero con la felicidad? Hay diferentes opiniones acerca de si el dinero da la felicidad.

El dinero obnubila y adormece. En una conversación, que no perdió su tono amable, alrededor de una mesa abastecida de abundante y buena comida, pude experimentar la dificultad de convencer a un joven de que al menos cuestionara la opinión de que el dinero diera la felicidad. Estaba absolutamente convencido de que sí. Opté por no seguir la conversación, aunque entristecido al ver que era un joven quien defendía tal postura. Por desgracia su historia personal no era precisamente un modelo de madurez, trabajo y limpieza.

Estamos dispuestos a afirmar que el dinero tiene en sí mismo muchas virtualidades: el dinero vale porque es instrumento de poder. Y el poder, en el sentido de «capacidad» de obtener algo, no es malo. Hoy se suele decir que «hemos de empoderar» a los débiles, las víctimas, los marginados, etc.

La cuestión, por tanto, no es si tener o no tener dinero-poder, sino qué hacemos, qué podemos y debemos hacer con él, de forma que proporcione felicidad.

Aquí conviene recordar aquel mensaje de san Pablo en su discurso de despedida de los presbíteros de Éfeso, evocando que él había socorrido a los débiles trabajando con sus propias manos: «el Señor Jesús nos dijo que mayor felicidad hay en dar que en recibir» (Hch 20,35) Sorprendente paradoja del Evangelio: el dinero-poder nos hace más felices cuando lo damos. Jesús nos había enseñado que hemos de aprender de los hijos de las tinieblas, que son capaces de ganarse amigos con el dinero injusto... (cf. Lc 16,9).

Estamos en plena campaña, que llamamos de «Germanor». Una vez al año centramos la atención sobre el deber que tenemos todos de ayudar a la Iglesia Diocesana en sus necesidades. Es, por tanto, una llamada a desprendernos y dar a la Iglesia algo de lo que tenemos.

Pero este gesto de «dar», hoy tiene un significado especial. No se trata solo de «dar», sino de *compartir*. Es más, damos, no para tener amigos, sino porque somos amigos, es decir, hermanos. Este es el sentido profundo del día de «Germanor».

Por tanto, este es el gran mensaje. Caminemos con los ojos abiertos, con aquellos ojos clarividentes, que descubren, con la mirada de Dios, los hermanos en la fe, y estimulan a compartir los bienes en la comunidad. Entonces, a la alegría de dar se añadirá el gozo de compartir.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Ordenació diaconal

Javier González és instituit lector

El proper dissabte 16 de novembre, a les 20 h, tindrà lloc a la Catedral de Sant Llorenç l'ordenació diaconal de F. Javier González Álvarez, de mans del bisbe Agustí Cortés. El seu recorregut vers el presbiterat és una mica particular. De fet, la seva admissió als ordes va tenir lloc el 21 de setembre d'enguany, a la capella de la Casa de l'Església, i el 4 d'octubre, va ser instituit lector i acòlit allà mateix. Com és possible aquest itinerari «llampec»?

El Javier és membre del Moviment dels Focolars com a laic consagrat a Déu des de fa 34 anys i viu en una de les comunitats de vida en comú anomenades precisament així, «focolar». Com una crida successiva, madura la seva vocació sacerdotal fruit d'un discerniment personal i col·lectiu a l'interior del Moviment. Un cop el Javier ha conclòs els estudis de Teologia a la Pontifícia Universitat de Comilles, ara es concreta aquest tram final vers el presbiterat.

I per què al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat? La vinculació amb la nostra diòcesi és afectiva i... laboral: el Javier va treballar a la cúria diocesana, concretament, a l'Administració Econòmica, durant 5 anys, dels 10 que va viure al focolar existent a Barcelona (actualment resideix al que hi ha a Coslada, Madrid). Aquests vincles li han portat a demanar al bisbe Agustí que sigui ell a ordenar-lo prevere, amb la possibilitat d'exercir després el seu ministeri eclesial a disposició del Moviment dels Focolars.

El Javier vol compartir la seva alegria amb tota la comunitat diocesana i compta amb la pregària de la comunitat cristiana i, si és possible, amb la seva presència el dia de l'ordenació, dissabte 16 de novembre, a les 20 h, a la Catedral de Sant Llorenç.

Fundació Escola Catòlica

Amb aquest nom s'ha constituït a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat una fundació canònica amb la finalitat de servir a l'educació catòlica, especialment en l'àmbit de l'ensenyament confessional de la Doctrina de l'Església catòlica. La Fundació perseguirà les seves finalitats de diverses maneres, ja sigui amb la propietat, la titularitat plena o la mera gestió de centres educatius que assumeixin l'ideari confessional catòlic, preferentment del territori de la nostra diòcesi, sense excloure'n d'altres.

El primer col·legi que ha quedat vinculat a la nova Fundació Educació Catòlica és l'escola La Immaculada, de Sant Vicenç dels Horts, que fins al curs passat depenia de les Germanes de la Doctrina Cristiana. Precisament des de l'1 de novembre s'ha fet efectiu el canvi de titularitat i ara la Funda-

Activitat pastoral a l'escola La Immaculada

ció es fa càrrec d'aquest centre educatiu d'una línia, amb 223 alumnes i un claustre de 17 professors, més 3 empleats de serveis.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

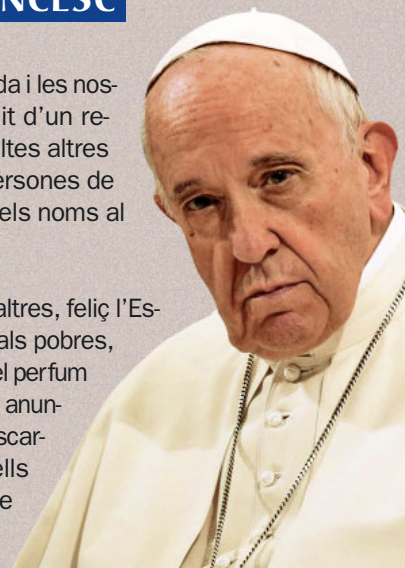

@Pontifex: «Un sembrador de pau i d'esperança sap esperar, confia; assumeix les desil·lusions de la seva sembra, però mai no deixa d'estimar el camp la cura del qual li ha estat encarregada» (8 de setembre).

@Pontifex: «El Senyor és el primer de confiar en vosaltres i us convida que també confieu en vosaltres mateixos; us convida a animar-vos, units a Ell, per escriure la pàgina més bonica de les vostres vides» (8 de setembre).

@Pontifex: «La nostra vida i les nostres capacitats són fruit d'un regal teixit entre Déu i moltes altres mans silencioses de persones de qui només coneixerem els noms al Cel» (8 de setembre).

@Pontifex: «Feliços vosaltres, feliç l'Església dels pobres i per als pobres, perquè viu impregnada del perfum del seu Senyor, viu alegre anunciant la Bona Nova als descarrats de la terra, a aquells que són els preferits de Déu» (9 de setembre).

II Trobada Diocesana d'Associacions i Fundacions

Va tenir lloc a la Casa de l'Església, dissabte 26 d'octubre, a les 10.30 h, organitzada pel Secretariat Diocesà d'Associacions i Fundacions, amb una bona assistència de membres de les diferents entitats.

Després de la pregària inicial i de la benvinguda a càrrec del director del Secretariat, Mn. Genís Sans, D.P., va tenir lloc una ponència amb el títol «Normativa de les Associacions i Fundacions Canòniques: transparència i actualització» a càrrec de la Dra. Araceli Martínez González, llicenciada en Ciències Eclesiàstiques i Dra. en Dret Canònic, membre dels Tribunals Eclesiàstics dels Bisbats de Solsona i Vic i jutgessa del Tribunal Eclesiàstic

de l'Arquebisbat de Barcelona. S'hi van tractar diferents punts importants de les associacions de fidels dins l'Església, referint casos pràctics que van fer molt entenedora la xerrada, sobre la qual es va fer un torn posterior de preguntes i respostes. Tot seguit hi va haver una explicació didàctica sobre la normativa de Protecció de Dades, a càrrec del delegat de Protecció de Dades del nostre bisbat, Mn. Rafael Sánchez, D.P.

A l'acabament, la sensació per part dels assistents va ser positiva, tant pels ponents com pels diferents temes tractats, ja que incideixen en el dia a dia de les diferents associacions i fundacions.

► **XIV Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu.** De l'11 al 14 de novembre, de les 21 a les 22.30 h, a l'auditori de la Casa de l'Església.

- Dilluns 11 de novembre, a les 21 h. Maria Assumpta Bargalló, sobre «Xarxa de Parròquies Eco-Solidàries».
- Dimarts 12 de novembre, a les 21 h. Glòria Barrete i Vélez, sobre «Renovacions eclesials amb el papa Francesc».
- Dimecres 13 de novembre, a les 21 h. Anna Almuni de Muga, sobre «La figura i el paper dels laics en l'Església i el món d'avui».
- Dijous 14 de novembre, a les 21 h. Maria del Mar Galceran Peiró, sobre «Creients i no creients, camins de diàleg».

► **Assemblea de Vida Creixent.** El passat 22 d'octubre tingué lloc l'assemblea d'aquest moviment, amb l'objectiu fonamental de la renovació de càrrecs. Van assistir-hi una quarantena de persones, amb la presència del bisbe Agustí. Davant de la manca d'altres candidatures, va ser reelegit com

a coordinador per altres quatre anys qui ho era fins ara, Cristóbal Macias, segons la possibilitat que contemplen els estatuts de Vida Creixent.

► **Milliores al Centre d'Acollida Abraham.** Dimecres 13 de novembre tindrà lloc a Vilafranca del Penedès la inauguració i benedicció per part del bisbe Agustí de les obres de millora realitzades al Centre d'Acollida Abraham. Aquest projecte de millora que s'ha materialitzat durant l'estiu passat s'ha pogut realitzar gràcies a múltiples aportacions: des dels donatius de fidels particulars, a entitats de Vilafranca, com el mateix Ajuntament i altres, la col·lecta realitzada a la Catedral de Sant Llorenç el dia de la Missa Crismal, etc. D'aquesta reforma integral es beneficiaran les persones acollides al Centre Abraham, que durant el 2018 van ser més de 400.

Per altra part, el passat 24 d'octubre, coincidint amb la Jornada Mundial de les Persones Sense Llar, el bisbe Agustí va beneir també els nous locals de Càritas Interparroquial de Vilafranca, situats al carrer La Font.

Germanor 2019: Amb tu!

Fa dos anys dèiem que ens havíem de sentir com una família i, en una família, quan un dels seus membres té un problema tots actuem de manera solidària. Us puc assegurar que, fins i tot professionalment, ho he pogut constatar.

L'any passat incidíem en el fet de «conscienciar-nos» en la necessitat de fer-nos nostra l'Església i contribuir en el seu manteniment. Cal seguir en aquest camí i sentir-nos responsables d'ajudar l'Església en el seu sosteniment perquè, alhora, ella, pugui seguir ajudant tanta gent que ho necessita, ja sigui materialment o pastoralment.

I no perdem de vista que l'objectiu és l'autofinançament i en aquesta fita hem de seguir centrant els nostres esforços.

Aquest sentit de solidaritat i germanor, tan necessaris i que esmentem, no és pas quelcom nou. Sant Pau a Primera de Corintis ho posa de manifest quan demana ajuda per a l'Església de Jerusalem que passava estretors: «Pel que fa a la col·lecta en favor del poble sant que hi ha a Jerusalem, seguïu també vosaltres les instruccions que he donat a les esglésies de Galàcia. Cada diumenge, que cadascú posi a part el que hagi pogut estalviar, i així, quan jo vingui, les col·lectes ja estaran fetes. Quan arribi, donaré cartes de presentació als qui vosaltres designareu i els enviaré a portar la vostra ofrena a Jerusalem. I, si convé que hi vagi jo mateix, faran el viatge amb mi» (1Co 16, 1-4).

Que l'esperit de Germanor il·lumini els nostres actes.

Mn. Rafael Galofré Casas, DP
Ecònom del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

AGENDA

► **Trobada de preveres i diaques.** Dimarts 12 de novembre, a les 10.30 h, a la Casa d'Espiritualitat Santa Maria de Lavern. Amb la presència del bisbe de Girona, Francesc Pardo, que parlarà sobre el Concili Provincial Tarraconense i el laicat.

► **Congrés internacional sobre el papa Francesc.** L'Ateneu Sant Pacià ha convocat el congrés «L'aportació del papa Francesc a la teologia i a la pastoral de l'Església» del 12 al 14 de novembre, a la Facultat de Teologia de Catalunya. Més informació: t. 934 53 49 25, congressos@edusantpacia.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / SI 138 / Lc 17,1-6]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / SI 33 / Lc 17,7-10]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a La Rioja.

13. ■ Dimecres [Sa 6,2-12 / SI 18 / Lc 17,11-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac

(Diego) d'Alcalà, religiós franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867).

14. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / SI 118 / Lc 17,20-25]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veranda, vg.

15. ■ Divendres [Sa 13,1-9 / SI 18 / Lc 17,26-37]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe

de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

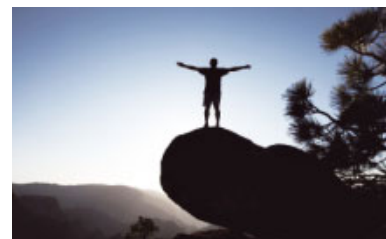
16. ■ Dissabte [Sa 18,14-16;19,6-9 / SI 104 / Lc 18,1-8]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), verge cistercenca a Helfta.

17. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [MI 3,19-20a / SI 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

Diumenge XXXII de durant l'any (C)

COMENTARI

Tenim la certesa de la nostra resurrecció

Ens atensem al final de l'any litúrgic i l'accent de les lectures recau sobre el tema de la resurrecció. A l'evangeli uns *saduceus* que *neguen que els homes hagin de ressuscitar* plantegen una qüestió per fer veure que la resurrecció és absurda: una dona que, segons la llei del levirat, s'ha casat successivament amb set germans i tots moriren sense deixar fills. Aquesta dona, en la resurrecció, ¿de quin dels set serà l'esposa? Perquè tots set s'hi havien casat. És com dir-li a Jesús: t'adones com n'és d'absurda la resurrecció?

Però Jesús els dona dues respostes molt clares: *En el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran; pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu.* És a dir, en la resurrecció les relacions entre home i dona seran molt diferents de les que tenim ara; la resurrecció no és una simple continuació de la vida, sinó una vida nova i diferent, una vida de plenitud que difícilment podem comprendre des d'aquí la terra. La segona raó és que *Moisès diu que el Senyor és Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts sinó de vius perquè, per a ell tots viuen.*

Aquesta fe en la resurrecció la veiem clarament afirmada en un dels primers testimonis de l'AT. És la meravellosa escena d'una mare que perdrà tots els seus set fills. En el fragment que llegim veiem que el segon fill afirma clarament: *El Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.* El tercer també afirma, estenen les mans: *Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.* I el quart diu: *És bo confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos perquè tu no ressuscitarà pas a la vida.* El mateix Pau afirma: *El nostre Pare ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança.* La certesa de la resurrecció futura ens omple de consol etern, d'una immensa esperança, i de la seguretat d'una vida plena i total.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2,9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots, digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.» El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.» Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*

Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oïu atentament la meva defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina. Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho feu Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 20,27.34-38) (Versió abreujada)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè, per a ell tots viuen.»

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Mac 7,1-2.9-14)

En aquellos días, sucedió que arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la ley. Uno de ellos habló en nombre de los demás: «¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres». El segundo, estando a punto de morir, dijo: «Tú, malvado, nos arrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el Rey del universo nos resucitará para una vida eterna». Después se burlaron del tercero. Cuando le pidieron que sacara la lengua, lo hizo en seguida y presentó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «Del Cielo las recibí y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios». El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos. Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba a punto de morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se tiene la esperanza de que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida».

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor. Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.*

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 2,16-3,5)

Hermanos: Que el mismo Señor nuestro, Jesucristo, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado y nos ha regalado un consuelo eterno y una esperanza dichosa, consuele vuestros corazones y os dé fuerza para toda clase de palabras y obras buenas. Por lo demás, hermanos, orad por nosotros, para que la palabra del Señor siga avanzando y sea glorificada, como lo fue entre vosotros, y para que nos veamos libres de la gente perversa y malvada, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os librarà del Maligno. En cuanto a vosotros, estamos seguros en el Señor de que ya cumplís y seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos mandado. Que el Señor dirija vuestros corazones hacia el amor de Dios y la paciencia en Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 20,27.34-38) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús, dirigiéndose a los saduceos, que dicen que no hay resurrección, les dijo: «En este mundo los hombres se casan y las mujeres toman esposo, pero los que sean juzgados dignos de tomar parte en el mundo futuro y en la resurrección de entre los muertos no se casarán ni ellas serán dadas en matrimonio. Pues ya no pueden morir, ya que son como ángeles; y son hijos de Dios, porque son hijos de la resurrección. Y que los muertos resucitan, lo indicó el mismo Moisès en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor: «Dios de Abrahán, Dios de Isaac, Dios de Jacob». No es Dios de muertos, sino de vivos: porque para él todos están vivos.»